

BĚS

KRVOPŘÍSEŽNÍ III

JOHN
GWYNNE
BOHŮ

Mistrovsky zpracovaná,
brutálně přesvědčivá epická fantasy
inspirovaná severskou kulturou.

*Anthony Ryan, autor trilogie
Stín krkavce*

Host

Automatizovaná analýza textů nebo dat
ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU
je bez souhlasu nositele práv zakázána.

The Fury of the Gods

Copyright © John Gwynne, 2024

First published in Great Britain in 2024 by Orbit

Cover illustration by Marcus Whinney

Cover design by Bekki Guyatt — LBBG

Map by Tim Paul Illustration

Translation © Pavel Černovský, 2026

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2026 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-3120-2 (PDF)

ISBN 978-80-275-3121-9 (ePUB)

ISBN 978-80-275-3122-6 (MobiPocket)

Zle je na zemi,
zrazují ženy,
meče planou,
praskají štíty,
burácí bouře,
vlčí je věk,
až celý svět
propadne zkáze.

Völuspá

SHRNUTÍ DOSAVADNÍHO DĚJE

ORKA

Orčina manžela zavraždili a jejího syna Brecu unesli. Orka se svými společníky Lífem a Mordem vysleduje synovu stopu do Grimholtu, pevnosti na severu Vigrídu. Tam ji zajme galdněř Skalk, ale Orka se s pomocí vaesenů Sperta a Vesli dostane na svobodu a nechá vlka ve své krvi trhat a hryzat a rvát.

Orka zjistí, že Breca v pevnosti není, i když tam objeví celou řadu uvězněných poskvrněných dětí. V Grimholtu se znovu shledá s Krvo-přísežnými, žoldnéřskou tlupou, kterou kdysi vedla pod přízviskem Orka Drtilebka. Nový náčelník Krvopřísežných Glórni Lamač štítů je bratr Orčina zavražděného manžela.

V Grimholtu se Orka a Krvopřísežní dozvědí, že dračice Lik-Rifa byla vysvobozena ze žaláře pod kořeny prastarého jasanu Oskutredu.

Glórni pronásleduje galdněře z Darlu Skalka, protože unesl jeho manželku a seid-čarodějkou Vol. Glórni nabídne Orce, aby šla s ním, ta však odmítne, když se dozví, že Glórni a Krvopřísežní bojovali s drakorozenými v nově objevené komnatě krysího boha Rotty. Orka doufá, že by tam mohla najít stopy, které by ji zavedli za jejím synem.

Glórni s ní pošle hrstku Krvopřísežných, aby jí ukázali cestu do Rottovy komnaty, a jejich cesty se pak rozejdou.

V Rottově komnatě objeví Orka a její druhové důkazy, že tu nedávno byly zajaté děti.

Když je Orka v komnatě, dorazí tam i Myrk z Krmičů krkavců. Myrk je drakorozená, je to sestra Ilsky Kruté a taky Dreka, který zabil Orčina manžela a unesl Brecu. Myrk najde tělo svého otce, kterého zabil Varg Nerozum z Krvopřísežných. Orka i Myrk chtějí znát odpovědi. Následuje boj, Orce přijde na pomoc hrstka Krvopřísežných. Společně porazí Krmiče krkavců a vezmou Myrk do zajetí.

Myrk souhlasí, že zavede Orku a její společníky za Brecou výměnou za informaci o tom, kdo zabil jejího otce. Putují do Starlu, kupeckého města na břehu jezera Horndal, kde se Orka setká s Elvou a Lítými bijci a se zotročeným bohem Úlfrim. Zjistí, že Myrk ji vede po falešné stopě a uzavře dohodu s Elvou a Lítými bijci. Ti jí pomůžou zosnovat předstíraný útěk pro Myrk a Orka má na oplátku doručit Glórni mu a Krvopřísežným zprávu od Elvy, že si je chce najmout do boje proti dračí bohyni Lik-Rifě.

Myrk uprchne a Orka ji sleduje do Lik-Rifiny síně Nástrandu a dále do Svelgarthu, kde vojsko složené z válečníků a vaesenů zrovna pod velením krysáka Rotty útočí na pevnost.

Orka se během útoku vetře do jejich tábora, najde Brecu a unikne s ním. Pronásledují ji však mraziví pavouci, polapí ji, kousnou a vpraví do těla jed. Orka z posledních sil vrhne Brecu do řeky v naději, že ho proud zanesení na dohodnuté místo setkání s jejími společníky.

VARG

Varg je otrok, který zabil muže, jenž ho vlastnil — Kolskegga —, a utekl z farmy, kde pracoval celý život. Ví, že jeho sestra Frøya zemřela, cítil její smrt, ale neví jak. S pramínkem sestřiných vlasů hledal nějakou seid-čarodějkou, aby provedla *akáll*, kouzlo, které odhalí poslední okamžiky něčího života, a tak se taky setkal s tlupou námezdních

žoldnéřů Krvopřísežných. Ti ho k sobě vzali do učení a Varg nedávno zjistil, že je poskvrněný, v krvi má vlčího boha Úlfriho, a taky že Krvopřísežní jsou poskvrnění všichni, ač toto tajemství pečlivě střeží.

Je zrovna v Grimholtu, když se Krvopřísežní opětovně setkají s Orkou, a pak s nimi putuje na jih pátrat po galdněři Skalkovi. Vezmou s sebou i poskvrněné děti, které našli zajaté v Grimholtu.

Po cestě do Darlu potká Varg otrokyni, kterou kdysi znal na Kolskeggově statku, a ta mu prozradí jméno otrokáře z Darlu, jenž od Kolskegga koupil Vargovu sestru. Brimil.

Když Krvopřísežní dorazí do Darlu, zaútočí na Skalkovu galdněřskou věž, zjistí však, že už na ni tou dobou útočí princ Jaromir z Iskidanu. Skalka ani Vol ve věži nenajdou, a tak pokračují do hlavní síně, napadnou královnu Helku a vezmou si jako rukojmí jejího syna prince Hakona.

Glórni s Helkou vyjednává, ta souhlasí, že Krvopřísežným půjčí dlouhou loď a najme si je, aby dostihli prince Jaromira. Výměnou za to jí Krvopřísežní mají vrátit jejího syna Hakona.

Varg v Darlu s pomocí Svika, Einara a Røkie vyhledá otrokáře Brimila. Společně zjistí, že Brimil prodal Frøyu Brákovi Trollí zhoubě, lovcí ve službách Dreka.

Krvopřísežní doplují do Ligy. Tam zjistí, že princ Jaromir už odplul do Iskidanu. Vydají se za ním. Cestou na moři je napadnou dvě posádky jazykožroutů, děsivých cizopasníků, kteří pomalu požerou své oběti jazyk a převezmou vládu nad jejich myslí. Krvopřísežní je porazí, jednu posádku pozabijí a druhou prchající loď začnou pronásledovat. Sledují jazykožrouty na ostrov, kde zničí je i jejich královnu. Na ostrově zjistí, že družiníci prince Jaromira byli polapeni a mají cizopasníky v těle. Glórni jim nabídne rychlou, čestnou smrt, když mu řeknou, kam Jaromir odváží Vol.

Varg a Krvopřísežní plují do Iskidanu, minou přístav Ulaz a vydají se po řece, opustí *Mořského vlka* a dál postupují po pevnině. Jaromira dostihnou ve chvíli, kdy dorazil ke své pevnosti Valdaj. Následuje bitva, při které osvobodí Vol a zabijí Jaromira. Krvopřísežní objeví

žalář plný poskvrněných otroků. Všechno jsou to poskvrnění potomci iskidanského kagana Kirilla. Najdou taky mapy a plány, ze kterých vyplývá, že Jaromir chystal vpád do Vigrídu.

ELVA

Elva putuje k Oskutredu se žoldnéřskou tlupou Lítých bijců. Jejich zajatkyně seid-čarodějka Uspa s nimi uzavře dohodu: nabídne, že je na toto bájně místo skýtající nepřeborné bohatství zavede, když výměnou za to vypátrají a vysvobodí jejího uneseného syna Bjarna, kterého drží Ilska Krutá a její Krmiči krkavců. Uspa se s pár dalšími Lítými bijci — Agnarem, Sighvatem, Elvou, Grendem a Agnarovou seid-čarodějkou Krákou — navzájem zavážou složením *blód svarid*, krevní přísahy.

Když dorazí k Oskutredu, zaútočí na ně Krmiči krkavců, Ilska a její spříznění drakorození, kteří zrovna provádějí seid-rituál zahrnující mnoho unesených poskvrněných dětí, aby vysvobodili dračí bohyni Lik-Rifu. Náčelníka Lítých bijců Agnara zákeřně zavraždí Biór, mladý muž, který se stal Elviným milencem, ve skutečnosti však byl poskvrněný a patřil ke Krmičům krkavců. To Biór zosnoval Bjarnův únos.

Lik-Rifa vyletí z podzemí pod Oskutredem, zabije dvě ze tří okřídlených žen, které ji po tři století strážily, a Lítí bijci nemají jinou možnost než přihlížet, jak dračice i Krmiči krkavců od Oskutredu odcházejí.

Lítí bijci, již bitvu přežili, shromáždí tolik pokladů, kolik unesou. Elva a ti, kteří složili krevní přísahu, zatím vymýšlejí, jak mohou splnit svůj úkol vysvobodit Bjarna, který se nyní ocitl pod dohledem dračí bohyně.

Zatímco prohledávají bitevní plán, okřídlená válečnice Skuld znovu nabyde vědomí. Nastane krátký boj a Elvě se podaří spoutat Skuld otrockým obojkem, který vzala jednomu z poskvrněných. Skuld souhlasí, že je zavede hluboko do podzemí pod velkým stromem, kde se podle ní skrývají ještě větší poklady.

V podzemí objeví zbytky Lik-Rifiny síně a najdou galdrabók seid-kouzel, kterou dračice napsala. Uspa najde v knize kouzlo, které dovede vzkřísit mrtvého boha. V kovárně pod Oskutredem spolu vyrobí otrocký obojek a přivedou k životu vlčího boha Úlfriho. Je však slabý ze všech svých prastarých zranění.

Elva a Lítí bijci se vydají na jih. Je svoláno setkání, na kterém se má určit nový náčelník, a Elva s Huld podstoupí zápas *holmgang*, aby se rozhodlo, která z nich se stane příští náčelnicí. Elva vyhraje a zabije Huld.

Elva se rozhodne putovat na jih do Snakaviku. Po cestě se Lítí bijci zastaví v kupeckém městě Starl na břehu jezera, aby doplnili zásoby. V Darlu potkají Orku a souhlasí, že jí pomůžou, když ona na oplátku doručí zprávu Glórnimu a Krvopřísežným: že si je chce Elva najmout do boje proti Lik-Rifě.

Elva pokračuje dál na jih do Snakaviku, kde se chce setkat se svým otcem jarlem Störrem. Chce si od něj najmout jeho *berserskou* stráž, otec však odmítne. Místo toho se ji pokusí zajmout a ukrást poklady, které si Lítí bijci přivezli od Oskutredu.

Úlfri se promění do vlčí podoby a jarla Störra sežere. Následuje bitva, během níž Elva zabije svého staršího bratra Thoruna a coby nejstarší potomek se sama stane seid-vládkyní otcových *berserkir*.

BIÓR

Biór je poskvrněný s krví krysáka, který se vetřel mezi Líté bijce. Zosnoval únos Bjarna a nechával stopy, aby Krmiči krkavců mohli sledovat Líté bijce k Oskutredu.

Zabije Agnara, náčelníka Lítých bijců, a vysvobodí jejich zotročené poskvrněné — seid-čarodějku Kráku a *hund*-otroka Ilma. Od Oskutredu pak odejde s Lik-Rifou a Krmiči krkavců.

U Krmičů krkavců se Biór znovu shledá se starými přáteli Stórolfem Válkozubem, Rudým Fainem a milenkou Myrk, sestrou Ilsky a Dreka. Krmiči krkavců putují na východ, Lik-Rifa je vede do své

prastaré síně Nástrandí. Po třech stoletích v zajetí je slabá, navíc utržila rány při boji se svými okřídlenými strážkyněmi, a tak se chce zotavit v bezpečí svých síní. Poskvrněné děti, unesené kvůli rituálu na osvobození Lik-Rify, se cestou dozvídají o svém původu, o svých poskvrněných pokrevních liniích, a učí se umění boje.

Když Krmíči krkavců dorazí do Nástrandí, zjistí, že není prázdná, ale že tu na ně čeká krysí bůh Rotta.

Lik-Rifa k sobě povolá vaeseny, jelikož ti jsou její stvoření.

Než se Lik-Rifa zotaví, shromáždí se jich mnoho. Dorazí taky Myrk a přísahá, že se Orce pomstí.

Přijede Gudvar, služebník galdnéře Skalka a královny Helky. Prozradí Lik-Rifě, že Skalk s Helkou mají v plánu oživit orlí bohyni Ornu a zotročit ji.

Biór se vydá na jih. Vojsko se rozdělí, polovinu vede Lik-Rifa do Darlu, zbytek vede Rotta do Svelgarthu, opevněného města, ve kterém vládne jarl Örlyg. Zaútočí na Svelgarth, Biór v průběhu útoku spatří Orku a hrstku Krvopřísežných, kteří pronikali do tábora ve snaze najít Brecu. Strhne se krvavá potyčka a Bióřův přítel Stórolf Válkozub padne. Biór zabije členku Krvopřísežných Revnu Zaječici, Orce se však i se synem podaří uprchnout.

GUDVAR

Gudvar je *dreng* z vesnice Fellur, synovec místní jarl Sigrún. Pronásledoval Orku, Lífa a Morda, a když dorazil do Grimholtu, našel je uvězněné a zabil Morda, otráveného jedem mrazivých pavouků a přikovaného ke zdi. Uprchl, když Orka vypustila vlka ve své krvi a skončil na lodi se Skalkem a dalšími přeživšími, kteří pluli do Darlu.

Gudvar je ctižádostivý a ve Skalkovi uvidí příležitost k vlastnímu postupu, a tak se snaží být galdnéři užitečný. Je zasvěcený do plánů Skalka a královny Helky z Darlu, ale nepříjemným vývojem událostí skončí připoutaný ke stolu ve Skalkově galdnéřské věži. Galdnéř pomocí své moci rozkáže hyrndovi — druhu velkého, agresivního

sršně —, aby se Gudvarovi prožral do žil a usadil se mu poblíž srdce. Skalk Gudvarovi nařídí, aby se spřátelil s princem Hakonem, synem královny Helky, protože má podezření, že Hakon proti své matce pleťchaří. Gudvar dosud leží připoutaný ke stolu, když na galdnéřskou věž zaútočí princ Jaromir z Iskidanu, porazí Skalka a zajme Vol coby vlastní vězeňkyni. Krátce nato zaútočí i Krvopřísežní a Gudvar během zmatku uteče.

Gudvar se činí, aby se stal součástí Hakonova vnitřního okruhu, a po čase odhalí, že Hakon chystá spiknutí s drakorozeným Drekem, vrahem Thorkela a bratrem Ilsky Kruté. Hakon napomáhal při únosech a přesunech poskvrněných dětí na území Helčina království.

Ve snaze zůstat užitečný Skalkovi s Helkou a vyhnout se smrti se Gudvar nabídne, že doručí zprávu Drekovi a Lik-Rifě na severu. Setká se s dračí bohyní a ke všemu se jí dozná, prozradí jí, že Skalk a Helka chtějí vzkřísit a zotročit orlí bohyni Ornu a využít ji v boji proti Lik-Rifě.

Gudvar zradí Skalka i Helku a pomůže Lik-Rifě napadnout Darl. Jeho teta jarl Sigrún zabije Helku a Gudvar zabije prince Hakona, Lik-Rífa se zatím vrhne na oživenou Ornu a roztrhá ji na cucky.

KAPITOLA PRVNÍ

VARG

„Au,“ vyhrkl Varg, když mu Røkia probodla rybářským háčkem odchlíplou kůži, která mu visela z obličeje, pak mu propíchla tvář a nit protáhla. Cítil, jak mu do vousu stekla čerstvá krev. „Au,“ zabručel znovu.

„Přestaň si stěžovat,“ zamručela Røkia a začala mu tvář sešívat.

„Já si nestěžuju, ale bolí to,“ namítl Varg.

„Bolest je nepřítel. Poraz ji,“ zahučela Røkia.

Varg povzdechl.

Před očima se mu zjevil obličej: Svik. Byl upravený, vous měl zapletený do copánku, zrzavé vlasy naolejované. Vůbec nevypadal, že včera bojoval v lité bitvě. Na Varga se zamračil.

„Nejdřív ucho, teď tvář. Jestli hodláš takhle nechávat lidi, aby ti vyřezávali kousky masa z těla, brzy z tebe nezbyde nic,“ řekl.

„Já jsem je nenechal,“ zamračil se Varg, až ho Røkiino šití zatahalo. Zamrkal bolestí. *Umí líp lidi propichovat než zašívát.*

Røkia se vsedě zaklonila a rozhodila rukama. „Tohle nejde!“ vykřikla.

„Tak Røkia ti nejdřív zachrání život a teď ti látá kůži. Co by sis bez ní počal?“ pokračoval Svik a Røkie si nevšimal.

„Jsem jejím dlužníkem,“ souhlasil Varg. *I když tuhle ránu jsem si vysloužil, když jsem vyšplhal na hradby a seskočil mezi desítky nepřátel, abych Røkii zachránil. Nakonec to ale dopadlo opačně.*

„Tu kroužkovou zbroj by sis měl vyčistit,“ podotkl Svik a ukázal na zasyhající skvrny. „Krví ti zrezaví.“

Varg se na sebe podíval, spatřil temné fleky na místech, kde ulpěla krev. Dokonce i stříbrný kroužek na paži, který mu daroval Glórni, byl lepkavý sraženinou.

„To jsem mu říkala i já,“ odtušila Røkia.

„Měl bys Røkii poslouchat,“ přitakal Svik s úsměvem.

„Vždyť jo,“ řekl Varg. „Poslouchám ji. Zbroj si vypucuju, tak jsem to myslel.“

„Chceš, abych ti tu tvářičku konečně došila, nebo se už ta strašlivá bolest nedá vydržet?“ zeptala se ho posměšně Røkia.

Svik se zasmál.

Varg zhluboka nasál. „Pokračuj, prosím,“ odvětil.

Røkia cosi zabručela a znovu se pustila do práce.

Seděli na lavici na nádvoří Valdaje, pevnosti prince Jaromira v Iskidanu. Nad hlavou se klenulo nebe bez mráčku, slunce páliło, mrchožraví ptáci kroužili. Nádvoří bylo potřísněné krví, o něco dál, u rozbořené brány, ležely na hromadě mrtvoly. Spletenec paží, nohou a obličejů, ve smrti bledých, černé strupovité rány jako rozevřená ústa. Jaromirovi družiníci. Už je zbavili všeho, co stálo za to sebrat, zbraní a kroužkových zbrojí, bot i kalhot, na nahých údech hřadovala kánata, zobáky rudé. Podél hradeb za hromadou umrlců se táhla řada patnácti čerstvě navršených mohyl Krvopřísežných, kteří ve včerejší bitvě padli. Varg pomáhal ty hroby kopat, a když na bratry ve zbrani skládali kameny, plakal. U mohyl teď stála Edel, jeden její pes, který přežil, odpočíval natažený na dlažbě. Stará lovkyně štkala. Varg se odvrátil, pohledem spočinul na největší mohyle, do které uložili Ingmara Leda. Zabíla ho Jaromirova čepel.

„Znal jsem ho jenom chvíli,“ zamručel si pro sebe Varg. „Připadá mi to... dýl.“ *Jako rodina. Až dosud byla jediná rodina, kterou jsem poznal,*

moje sestra. Ruka se mu zatoulala k váčku za opaskem, ve které uchoval pramínek Frøyných vlasů.

„Když vedle někoho stojíš ve štítové zdi, vzniknou silná pouta,“ pronesl Svík a položil Vargovi ruku na rameno.

„Čím víc toho namluvíš, tím hůř bude ta jizva vypadat,“ zavrčela na Varga Røkia, plně soustředěná na práci.

„Jizvy dodávají na kráse,“ prohodil Svík. „A na neodolatelnosti pro ženy.“

Røkia pohrdlivě odfrkla, Svík se zazubil.

Členové Krvopřísežných seděli na různých místech na nádvoří, většina si ošetřovala rány nebo pečovala o poškozenou výzbroj, zaceľovali díry v těle nebo kroužkových zbrojích, šili, látali, vyspravovali, natírali olejem. Pár jich taky stálo na hradbách a věžích, drželo hlídku.

Ze dveří hodovní síně vyšli Glórni a Vol. Glórni na rameni nesl dlouhou sekeru, druhou rukou ochránářsky držel seid-čarodějku za paži a podpíral ji při chůzi. Avšak poté, co Varg včera viděl, jaké škody dokázala napáchat Jaromirovi svou mocí, měl takové tušení, že Vol se o sebe dovede postarat docela sama.

Kráčel s nimi i Sulich. Hlavu měl čerstvě vyholenou, na sobě destičkovou zbroj, kterou mu prve daroval Varg, od opasku mu visely pouzdro na luk a toulec. Za nimi vyšla víc než dvacítko dalších lidí, mužů a žen, světlé i tmavé pleti. Vězni, které objevili v místnosti za hodovní síní.

„To všechno jsou doopravdy poskvrnění potomci velkého kagana?“ zeptal se Varg.

„Tak to tvrdil Sulich a ten by to měl vědět, když je sám jedním z nich,“ odvětil Svík.

Vol se rozhlédla po dvoraně a spatřila Varga s Rokií a Svíkem. Řekla cosi Glórniemu a oba zamířili k nim.

„Hotovo,“ pronesla Røkia, zaklonila se a přimhouřenýma očima si prohlížela své dílo. Zavázala střívko na uzlík a odřízla ho seaxem. Varg se rány zlehka dotkl, kůže byla na omak napuchlá a hrbolatá.

„Děkuju,“ řekl.

„Hm,“ zabručela Røkia.

Glórni kývl hlavou na pozdrav, jeho mohutné tělo vrhlo na Varga stín.

„Náčelníku,“ ozvali se všichni tři najednou.

„Vol,“ řekl Svik, „je dobré mít tě zase zpátky.“

Vol byla vyhublá, tvář měla samou modřinu, seid-tetování na krku splývalo s podlitinami a skoro se pod nimi ztrácelo. Okolo úst měla červené tečky od vpichů, kde jí předtím sešili rty. Ale z tmavých očí vyzařovala síla.

„Je dobré být zase zpět, Sviku, dobré tě zase vidět, tebe i všechny bratry a sestry,“ pronesla přes nateklé rty, pak se podívala na Varga. „Glórni mi řekl, že jsi vyrostl. Že teď už jsi skutečně jedním z nás. Nezapomněla jsem, jaký slib jsem ti dala tehdy v jeskyních Rottova sídla. Dlužím ti *akáll*.“

„Jsi už dost silná?“ zeptal se Glórni.

„Pche, vykuchala jsem přece Jaromira, ne snad?“ ohradila se Vol.

„Baže, to vykuchala,“ souhlasil Glórni, v hlase náznak hrlosti, rty mu zacukaly vzácným úsměvem.

Vol natáhla paži a dotkla se Vargova ramene. „Pořád si to přeješ? Spatřit *akáll* není žádná maličkost. Mohly by se odhalit věci, které je lepší nechat... neviděné.“

Vargovi se zatajil dech. Zjistit, jak zemřela jeho sestra. To jediné ho už tak dlouho pohánělo. *Uvidím Frøyiny poslední chvílky*. Přesně po tom už dlouho toužil, ale když si to teď představil, ucítil v žaludku vypučet semínko děsu. Vědět, že je Frøya mrtvá, to byla jedna věc. Sledovat, jak se to stalo, to je něco úplně jiného, třebaže teď by to znamenalo dívat se už jen na minulost.

Frøya je moje sestra. Jediný člověk, kterého jsem kdy miloval, který kdy miloval mě. Dlužím jí to.

„Musím to vědět,“ řekl nahlas. „Ale jen až budeš úplně vyzdravená.“

Vol přikývla, usmála se. „Je mi dobře. Takže dneska večer.“

„Dneska večer,“ opakoval Varg.

„Tu kroužkovou zbroj si musíš vydrhnout,“ zabručel na Varga Glórni a zamračil se na krvavé fleky. „Nebo ti zrezaví.“

„Už jsme mu to říkali,“ odpověděl Svik.

„Udělám to brzy,“ slíbil Varg.

Vol spustila ruku a sáhla na zčernalý železný kroužek, který jí visel u opasku, na něm dva klíče.

„Kde jsou?“

„Ve věži,“ řekl Glórni a mávl rukou k jedné z věží u brány. Před vchodem stáli dva Krvopřísežní.

Vol se vydala k věži, Glórni krok za ní.

„Jdeme,“ prohodil Svik a zamířil za nimi. Røkia se podívala na Varga, pokrčila rameny a oba je následovali.

„Náčelníku,“ ozvali se strážní, Glórni přikývl a oni mu dveře otevřeli. Na okamžik se zastavil a podíval se na Vol.

„Jsi si tím jistá?“ zeptal se jí.

„Ano,“ přitakala Vol. „Byli to Jaromirovi otroci, to on jim rozkázal. Putovala jsem s nimi. Dobrovolně by mu nesloužili, nejsou to naši nepřátelé.“ Pohlédla ho po tváři. „Věř mi.“

Glórni vstoupil do věže, Vol za ním, Svik o pár kroků pozadu. Varg přidal do kroku, aby se protáhl dovnitř dřív, než se tam nahnou další Krvopřísežní.

Paprsek světla z vysokého okna protínal jinak temnou síň. Varg zamrkal. Nechal vlka ve své krvi, aby jím prostoupil, zrak i ostatní smysly se okamžitě zостřily. Vzduch páchl krví a potem.

Stáli ve čtvercové komnatě, schodiště na jedné straně vedlo nahoru na ochoz na hradbách. Další Krvopřísežní tu seděli na židlích a hráli drápky. V ohradě uprostřed místnosti viděl na slámě dvě postavy, ležící ženu s vyholenou hlavou, těsně vedle ní seděl mohutný muž s černou kůží, který probodával Vol i Glórniho zlostným pohledem. Oba byli spoutaní provazem, na krku měli otrocké obojky.

„Nechte Ivu na pokoji,“ pronesl býčí muž, jeho hlas zahřměl jako bouře v dáli. Hlavu i krk měl ovázané obvazy, na kterých ztvrdla krev, jak ho Ingmar Led bodl a ztloukl ratištěm zlomeného kopí. Aby toho

poskvrněného otroka dokázali srazit na zem, vyžádalo si to spojené úsilí Ingmara, Røkie a Svika. Takovou sílu Varg ještě nikdy neviděl.

„Tarasi,“ pronesla Vol něžně a přistoupila blíž, „já jsem přišla Ivě pomoci.“ Odmělčela se. „A tobě taky, jestli mě necháš.“

„Pomoci?“ zamračil se Taras. „Pomoci Ivě, ne ublížit?“ Starostlivě pohlédl na ženu ležící na slámě. Hlavu měla oholenou na strniště, tuniku svlečenou, záda i hrud' ovázané. Po pažích se jí vinula a kroutila tetování, po trupu až ke krku, podél čelisti. Byla bledá, tělo měla potažené tenkou vrstvou potu, na obvazech rudé květy tam, kde ji probodly Sulichovy šípy. Taras na ni ochránářsky položil mohutně osvalenou paži a stiskl jí ruku.

„Co?“ zamumlala Iva, otevřela oči. Zvedla hlavu, podívala se na Vol a Glórniho.

„Co se stalo?“ zeptala se, hlas jen chrčivý šepot.

„Bitka,“ odvětil Taras.

„To jsem si odvodila sama,“ zašklebila se Iva. Zkusila se posadit, tvář se jí stáhla bolestí.

„Prohráli jsme,“ pokračoval zasmušile Taras.

„I to jsem uhádla.“

„Jaromir je mrtvý a s ním i celá družina,“ dodala Vol. „Valdaj je teď naše.“

„Jaromir mrtvý?“ zaburácel Taras. Pomalu se mu po tváři rozlil úsměv.

„Měli byste odejít,“ varovala je Iva. „Než dorazí Rurik.“

„Rurik?“ zašeptal Varg Svikovi.

„Jaromirův bratr. Podle všech zpráv stejný bimbas jako on,“ odpověděl šeptem Svik.

„Tohle jsem našla na Jaromirově mrtvole,“ pokračovala Vol a zvedla železný kruh se dvěma klíči. „Od vašich obojků.“ Dřepla si, vsunula jeden do zámku na Ivině krku, otočila jím a obojek sundala. Pak totéž udělala pro Tarase. Kývla k provazům, které je poutaly, Glórni tasil seax a podal jí ho. Taras se napjal.

„Důvěřujte mi,“ řekla Vol.

„To se lehko řekne,“ vydechla Iva, ale i tak položila Tarasovi dlaň na paži, ten přikývl.

Vol se k nim sklonila a přeřízla pouta, pak vstala.

„Teď jste oba volní.“

„Volní?“ opakoval pomalu Taras, to slovo se mu na jazyce převálilo, jako by ochutnával neznámé jídlo. Svraštil obočí. „Co budeme dělat, Ivo?“ zeptal se seid-čarodějky.

„Já... nevím,“ odvětila Iva. „Nikdy předtím jsem volná nebyla.“

„Měli byste zůstat tady a dát se do kupy, než budete moc cestovat,“ radila jim Vol. „Máme jídlo i vodu. Až vám bude líp, jděte, kam chcete. Žádám vás jenom o jediné: nikdy se znovu nepostavte proti nám.“

„Na to ti dám slovo,“ odtušila Iva a zalétla rukou ke svým zraněním.

„Už nikdy bojovat proti vám. Taras slibuje,“ potvrdil býčí muž.

„Dobře,“ pochválila si Vol.

„Jídlo i pití vám přineseme sem, ale vězte, že nemusíte zůstat přímo tady. Nejste našimi vězni.“

„Taras být s Ivou,“ řekl Taras.

„Chtěla bych vidět slunce a cítit vzduch,“ hlesla Iva.

Taras ji bez námahy zvedl ze země. Vol se zatím otočila a odcházela z věže, Glórni i ostatní Krvopřísežní kráčeli za ní.

Vyšli na slunce, Taras je následoval s Ivou v náruči. Ta zamžourala na nebe a usmála se.

„Svobodná,“ vydechla. Pak se zadívala na cosi vysoko nad nimi, tvář se jí stáhla zamračením.

„Pozor, na nebi!“ vykřikl jeden ze strážných na hradbách a všichni vzhledli.

Varg uviděl dva tvary, kroužily vysoko, ale jak slétaly, nabíraly na velikosti. Na tu dálku se jevily malé, ale když Varg zahlédl poblíž nich obrysy kroužících káňat, pochopil, že tu něco nehraje. Tihle ptáci byli větší. Mnohem větší.

Sulich vytáhl z pouzdra luk a obratně nasadil tětivu, založil šíp a natáhl.

„Počkej,“ zavrčel Glórni.

Oba ptáci se snášeli níž, čím blíže se ocitali, tím zřetelnější bylo, že rozhodně nejsou obyčejní. Vargovi došlo, že se dívá na dva obří krkavce, kteří hlučně krákali. Víř z jejich křídel zvedal prach.

Varg si najednou uvědomil, že v jejich krákání lze rozlišovat slova. „Krvopřísežní,“ skřehotali krkavci. „Hledáme Krvopřísežné.“

Glórni si přiložil spojené dlaně k ústům.

„My jsme Krvopřísežní!“ zvolal.

Oba obří krkavci sklouzli níž, zvedla se celá oblaka prachu, Varg i ostatní jim chvatně uskakovali z cesty, a to už oba opeřenci přistávali na nádvoří. Jeden zakrákal a začal si zobákem probírat peří.

„Glórni,“ zaskřehotal druhý krkavec.

Glórni předstoupil.

„Já jsem Glórni,“ řekl.

Krkavci seskočil ze hřbetu tennur, prudce roztáhl křídla, aby zbrzdil pád, a nakonec zlehka přistál na zemi. Z opasku mu visel váček a Varg to stvoření poznal. Z Grimholtu. Společník Orky.

„Já Vesli,“ představil se tvor. „Putovala dlouho, abych vás našla. Nesu vzkaz od paní Orky.“

Glórni čekal. Zavládlo mlčení. „Hledáme vás už strašně daleko. Vesli je zima, je unavená a...“ — hromada mrtvol jako by tennurce náhle přetrhla nit, olízla si rty — „...hladová.“

Varg se zašklebil.

„Nuže, jaký vzkaz posílá Orka?“ pobídl ji do ticha Glórni.

„Ach, ano,“ odvětila tennurka a odtrhla oči od umrlců. „Paní Orka říká, že Elva Ohnivá pěst chce Krvopřísežné najmout.“

„Na co?“ zvolal Svik.

Tennurka mu věnovala úsměv plný ostrých zoubků.

„Na zabítí dračice.“

KAPITOLA DRUHÁ

GUDVAR

Gudvar se s ostrým syknutím probudil a napůl se posadil na svinovací matraci položené na zemi. Zdály se mu sny, o boji draků a orlů, o rozervěných čelistech *úlfhédnar*, kteří mu jdou po krku, a o nestvůrách, které se mu prokousávají do masa. Vytáhl si rukáv kroužkové zbroje, ve které spal, i vlněné tuniky pod ní a podíval se na jizvu pod strupem na paži, kudy se mu do těla na povel Skalka, galdnéře královny Helky, zavrtal hyrnd a kudy se pak zase na příkaz bohyně vydral ven. Strup se začínal loupat, rána nijak nebolela, ale hrůza z těch vzpomínek se Gudvarovi vrtěla v prsou.

Ted' už jsem v bezpečí, uklidňoval sám sebe. Párkrát se nadechl, aby utišil tlukoucí srdce, jsem pod ochranou Lik-Rify a na tu jsou krátkí i sami bohové. Vybavilo se mu, jak Skalk vdechl život kostem orlice Orny, i to, jak zuřivě se obě bohyně bily nahoře na nebi. Včerejšek byl plný zrad a bojů, krve a popela. Bohů a monster. Z Orny teď už zase nezbývalo nic než kosti. Skalk byl pryč, Helka mrtvá a Gudvarova věrnost nyní patřila dračí bohyni.

Byl v dlouhém domě, který po příjezdu do Darlu přidělili jeho tetě jarl Sigrún. Otroci zrovna v jámě uprostřed síně zapálili oheň,

místností se rozlily světlo a stíny. Otevřenými dveřmi sem prosakoval první denní jas, přede dveřmi se rýsoval obrys a stín *drenga*, který stál na stráži. *Drengové* okolo Gudvara už taky vstávali. Na okamžik měl dojem, že se ocitl zpět ve vesnici Fellur, doma, kde bylo všechno prosté. A bezpečné.

Kéž bych se tam zase vrátil.

S hlubokým povzdechem se natáhl pro zbraňový opasek a lenivě se postavil. Celé tělo měl bolavé a ztuhlé. Opasek si připjal přes *brynju*.

Zavrzaly dveře a jarl Sigrún vyšla ze své oddělené komnaty na opačném konci dlouhého domu. Uviděla Gudvara a pokynula mu, aby šel k ní.

„Pohybujeme se tady na ostří nože,“ řekla, když došel až k ní. „Musíme být užiteční. Tys včera Lik-Rifě hodně pomohl. Musíme jí to připomenout.“

„Ale opatrně,“ varoval ji Gudvar a otřel si přitom kapičku ze špičky nosu. „Je pyšná a nepředvídatelná, má sklony k... prudkým výbuchům.“

„Ano, opatrně,“ přitakala Sigrún. „Je však životně důležité, abychom zůstali užiteční i nadále. Ty ji znáš líp — co ji přesvědčí?“

Stává se ze mě mistr v umění být užitečný, blesklo hlavou Gudvarovi. Nejdřív jsem musel zůstat užitečný galdnéři Skalkovi, abych si zachoval život, teď musím to samé udělat pro dračí bohyni.

„Má ráda lichotky,“ odtušil Gudvar, když si vzpomněl, jak se plazil a žadonil o život a jakou rozkoš jí působily komplimenty, které ze sebe vyzvracel ve snaze prodloužit si život i jen o pár chvil.

„*Drengové* z vesnice Fellur,“ pronesla jarl Sigrún a zvýšila přitom hlas tak, aby ji slyšeli všichni v síni — o málo víc než třicet válečníků, kteří jí po včerejší bitvě zbyli. „Svět se změnil. Bohové chodí po zemi a létají po nebi. Jestli máme přežít, musíme se přizpůsobit. Vy jste mi složili slib, svěřili jste se do mé péče. Důvěřujte mi i teď a já vás tím provedu.“ Smutně se usmála, jizva na tváři se zkrabatila v cosi ještě méně pohledného. „Možná odsud dokonce vyjdeme v lepším

postavení, než kdybychom bojovali na Helčině straně proti jarlu Störrovi. To ukáže čas.“

Do síně vstoupil *dreng* na stráži u vchodu do dlouhého domu — mladý válečník jménem Járn.

„Přicházejí sem lidé,“ zvolal neklidně. „A... další věci...“

„Připravte se,“ řekla jarl Sigrún Gudvarovi a svým *drengům*. Připjali si zbraně a semkli se těsněji kolem ní.

Dreng u dveří ustoupil a dovnitř se začaly hrnout postavy, jejich stín zakryl sluneční svit.

Když došli do záře ohně, viděl Gudvar, že v čele krácejí muž a žena, oba tmavovlasí a oděni do dobré *brynji* a s mečem a seaxem za pasem, muž třímal ještě kopí. Za nimi dlouhými kroky kolébavě postupovala hrstka skraelingů, údy měli příliš dlouhé na ta svá popelavá těla, svaly jako spletené provazce, v pazourech či za pasem hrubou zbraň ze železa. Ve vzduchu se nad nimi míhalo pár tennurů. Jeden z nich přiletěl ke Gudvarovi a vznášel se před ním. Usmál se a odhalil dvě řady zubů jako brusné kameny.

Odporná prtává havět, pomyslel si Gudvar při pohledu na tělíčko připomínající krysu a na příliš velká ústa.

„Ráda vás poznávám,“ pozdravila Sigrún a o krok předstoupila. „Já jsem jarl Sigrún.“

„Vím, kdo jsi,“ odpověděla žena v černém. Jedno oko měla modré, druhé bledé jako zakalené mléko. Prohlédla si Sigrún od hlavy k patě.

„A ty jsi?“

„Já jsem Blóta,“ odpověděla. „Jsem drakorozená. Máte vyjít na nádvoří.“

„Co se děje na nádvoří?“ zeptala se Sigrún.

„Lik-Rifa svolává všechny, kdo včera bojovali. Co chce...“ Blóta pokrčila rameny. „Kdo porozumí mysli bohyně?“ Otočila se a odcházela.

Teta pohlédla na Gudvara a ten škulbl rameny. Kdoví, co má Lik-Rifa v úmyslu — sežrat je, nebo odměnit, obojí se jevilo stejně možné.

„Za mnou,“ řekla jarl Sigrún a vydala se za drakorozenou válečnicí, její *drengové* se seřadili za jejími zády. Gudvar popoběhl, aby jí zůstal po boku.

Vyšli z dlouhého domu, Gudvar se na okamžik zarazil, když venku spatřil trolla, který tam na drakorozenou čekal. Byl obrovský, šlachovitý a kůži měl tlustou jako kůra starého dubu, v ruce mohutných jako kladiva držel dřevěný kyj pobitý hřeby. Troll se zamračil, hekl a otočil se, následoval oba drakorozené válečníky.

Procházeli ulicí z udusané hlíny, která vedla mezi řadami dlouhých domů a kováren, a připojili se k průvodu dalších lidí, již všichni směřovali k síni bývalé královny Helky: ke stavení, kterému dříve koroenovaly kosti bohyně Orny a které vévodilo celému svahu, na němž byla pevnost vybudovaná. Ulice vyústila do nádvoří a Gudvar si cestou prohlížel trosky, které zbyly z nádvoří i síně. Těla i suť už odklidili, ale zem zůstávala rozrytá a rozervaná z té zkázy, kterou při svém zuřivém boji způsobily Lik-Rifa s Ornou. Všude se válelo peří a neurčité hromady masa a kostí, tu a tam se rýsovaly tmavé skvrny zaschlé krve.

Na protilehlém konci nádvoří, před schodištěm vedoucím do hodonní síně, klečeli v dlouhé řadě muži a ženy, padesát nebo šedesát lidí, zápěstí spoutaná za zády, všichni *drengové*, mnozí zakrvácení, nesoucí rány ze včerejšího boje. Nad nimi stáli drakorození a trollové.

Helčini drengové, uvědomil si Gudvar, když některé z klečících poznal.

Lik-Rifa stála na vrcholku schodiště ve své ženské podobě, tmavovlasá, vysoká a vladařská, oděná do popelavě šedé tuniky s červeným obšíváním. Tvář i paže jí však brázdily čerstvé rány a jedno oko měla nateklé a bezmála zavřené, vybarvené modřinami.

Zajímavé... takže není nedotknutelná, zapřemítal Gudvar, ale hned zase hlavu chvatně umlčel pro případ, že by Lik-Rifa uměla číst myšlenky. Z každé strany vedle ní čněly dva dřevěné pilíře, vrata od síně za jejími zády byla ze zdi vyrvaná, jedno křídlo viselo, druhé se roztránilo na třísky. K nebi se vzpínala jen polovina zdi, tlusté trámy byly zpěrážené, střecha zmizela dočista. Kolem bohyně stáli válečníci, všichni

tmavovlasí a odění do pěkné *brynji* a válečné výzbroje. Hned vedle Lik-Rify spatřil Gudvar mohutnou postavu Dreka, ačkoli i jeho bohyně převyšovala, a vedle Dreka jeho sestru Ilsku Krutou, náčelnici Krmičů krkavců.

Už to nejsou nájemní žoldnéři — teď je z nich čestná stráž bohyně.

Viděl i vaeseny, skraelingy a trolly, tennury a další věci, kterými si nebyl jistý. Jen pohled na ně ho uváděl v nepokoj. Po obvodu nádvoří stáli další válečníci, spousta z nich muži a ženy, uctívající dračice, kterým dřív nezbyvalo než se věčně krčit ve stínech, ale nyní jim příchod jejich královny daroval odvalu.

Jarl Sigrún kráčela jistým krokem za oběma drakorozenými válečníky, kteří pochodovali rovnou ke schodišti do hodovní síně. Tam se zastavili. Gudvar se postavil vedle tety, její *drengové* za ni. Sigrún vzhledla k Lik-Rifě, která pro změnu upřela oči na ni, a jarl se uklonila. Lik-Rifa dál hleděla a ani nemrkla, pak přesunula pohled na Gudvara a zadívala se mu do očí. Polkl a jako jeho teta se taky uklonil. Lik-Rifě cukly koutky rtů úsměvem, i ona krátce sklonila hlavu na znamení, že o nich ví, a to už její oči putovaly dál.

Nádvoří se dál zaplňovalo mnoha válečníky i lidmi z města. Někteří přicházeli na Lik-Rifino volání, další sem vedly jen úžas a zvědavost, jiné sem nahnali následovníci bohyně. Gudvar zahlédl jarla Gluna Železného stiska, plavovlasého, širokého a zavalitého, a jarla Svarda Škrabala, staršího, štíhlejšího a vyššího, za nimi pár desítek jejich *drengů*, které na nádvoří přiváděl kruh drakorozených, skraelingů a uctíváčů dračice. Před zajatci kráčela hrstka trollů a ne zrovna ohleduplně jim zjednávala průchod zástupem. Dovedli je kousek od Gudvara, Sigrún a jejich *drengů*.

Lik-Rifa postoupila o krok vpřed a nádvoří zmlklo.

„Lidé Darlu, nastává nový věk a vy máte to štěstí, že ho spatříte na vlastní oči.“ Rozpřáhla doširoka paže. „Máte novou královnu. Nejen Darlu, ale celého Vigrídu. Žádnou nanicovatou dobyvatelku, ale BOHYNÍ.“ Poslední slovo zaburácela, ústa se jí přitom rozšířila a protáhla, blýskl se rudý chřtán a řady ostrých zubů, vyletěly sliny.

Nato se jí tvář zase vrátila do běžných, lidských měřítek, jen v čelistech a tvářích jí doznívalo zachvění a zacukání.

„Mnozí z vás včera bojovali proti mně,“ sykla a upřela zlověsný pohled na Gluna a Svarda a jejich řadu *drengů*, pak na vojáky klečící u paty schodiště. „Toto jsou *drengové* královny Helky, její přísežníci. Helka je teď mrtvá, ale tihle válečníci zůstávají spjatí přísahou s ní či s její pokrevní linií.“ Popotáhla. „Helku zabili mí věrní spojenci,“ ukázala na Gudvara a Sigrún.

„A jejího syna Hakona,“ vyklnl Gudvar. „Zabil jsem ho,“ dodal.

„Ale jak jsem se dozvěděla, poslední z Helčina vrhu ještě žije,“ pronesla Lik-Rifa hořce. Ohlédla se přes rameno a Drek přistoupil, naklonil se k ní.

„Estrid, Helčina dcera,“ slyšel Gudvar napovídat Dreka.

„Ano, Helčina dcera. Takže tito válečníci u mých nohou jsou pořád vázaní přísahou věrnosti.“ Povzdechla si a zavrtěla hlavou.

„Zabijte je,“ řekla.

Z řady *drengů* se ozvaly výkřiky a prosby o milost, ale trollové jen napřáhli kyje a vši silou jimi máchli. Krev stříkala, kosti praskaly, maso na maděru. Drakorození bodali, sekali a roztínali kopím, mečem a sekerou, pak kakofonie výkřiků a nářků postupně utichala a během pár úderů srdce byli všichni *drengové* mrtví, jejich krev se vsakovala do udusané hlíny nádvoří.

Gudvar o krok couvl a hřbetem ruky si setřel pořádný cákanec krve z líce. Dokonce i jarl Sigrún se zatvářila otřeseně, rychle se však zase ovládla.

„Přiveďte je,“ ukázala Lik-Rifa na jarly Gluna a Svarda, i na jejich následovníky. Ti byli zdráhavě dotlačeni před dračí bohyni.

„Vy dva,“ řekla Lik-Rifa a prstem s dlouhým nehtem ukázala na Gluna a Svarda. „Přistupte blíž.“

Drakorození se rozestoupili a Glun se Svardem kráčeli vpřed, zastavili se kousek od Gudvara před popravenými Helčinými *drengy*.

„Vy oba jste jarlové, jak jsem se dozvěděla, kteří včera bojovali proti mně, protože jste složili slib Helce. Ano?“

„Baže,“ přitakal Glun Železný stisk a vzhlédl na Lik-Rifu.

„A ty?“ ozvala se Lik-Rifa, když Svard neodpověděl.

„Bojoval jsem,“ připustil jarl Svard. „Ale Helka je mrtvá a moje přísa-
ha mě k jejím potomkům neváže.“ Neklidně se podíval na mrtvé
u svých nohou.

„Inu, právě,“ odušila Lik-Rifa. „Zrovna tento bod jsem s vámi chtě-
la probrat. Zavážete se slibem mně?“

„Já ano,“ odvětil Svard chvatně.

Glun Železný stisk potáhl a odplivl si, ohlédl se na své *drengy* a po-
díval se znovu na Lik-Rifu. „Jestliže se ti zavážu slibem, a budu za tebe
bojovat, možná i krvácet, co uděláš ty pro mě?“

Lik-Rifě cukl ve tváři sval, pak se usmála.

„Přinesu ti moc a bohatství, skaldové ti zajistí slávu na tisíc let. Po
tom všem ty bažíš, nemám pravdu?“

Glun přikývl. „V tom případě ti složím slib,“ řekl.

„Dobře,“ pochválila si Lik-Rifa. Ale hned se zamračila. „Jenže mám
dojem, že oba nejste hodni toho, abyste mi mohli sloužit. Ač jeden
z vás možná...“ Zvedla ruku. „Dreku, dej každému čepel.“

Drek předstoupil, tasil z opasku své seax a sekeru, pohodil je na
schody, k nohám Gluna a Svarda.

Oba na zbraně jen zírali.

„Nu, na co čekáte? Ukažte, který z vás je hoden,“ vybědla je Lik-Rifa.

Glun se dal prudce do pohybu, Svard o úder srdce později. Glun
sebral ze země seax, a když se Svard skláněl pro sekeru, zabořil mu
ho až po jílec do břicha. Heknutí a Svard povadl, kolena mu zeslábla,
Glun seax vytrhl. Svard se zbortil, pár chvil se na zemi cukal, otevíral
ústa, pak zůstal ležet.

Glun se ohnul a vytřel čepel do čista o Svardovu tuniku.

„Zdá se, že hoden jsi ty,“ odušila Lik-Rifa. „Budou válečníci toho
muže následovat tebe?“

Glun se otočil na své i Svardovy *drengy*. „Budou. Právě jsem se s je-
jich jarlem utkal v *holmgangu* a zvítězil jsem. Podle zákonů *holmgangu*
nesmějí usilovat o pomstu, o odplatu. Všechno, co patřilo Svardovi,

patří nyní mně. Takže ano, budou mě následovat. Že ano?“ obrátil se na Svardovy *drengy*.

Ozvalo se mnohé „baže“.

„Dobře,“ uzavřela Lik-Rifa. „Ze všeho toho vzrušení jsem dostala hlad. Půjdeš se mnou a pojíme spolu. I ty,“ dodala Lik-Rifa a ukázala na Sigrún. „A ty, Gutlafe,“ ukázala na Gudvara.

Je to Gudvar, ty blbko, opravil Lik-Rifu v duchu a hned zakusil okamžik děsu. *Dovede mi číst v hlavě? Koneckonců, je to bohyně.*

Lik-Rifa však neřekla nic, jen se otočila a vydala se skrz pobořený vstup do Helčiny síně.

„Drž se u mě,“ pošeptala mu Sigrún, když stoupali vzhůru po schodech.

Gudvar se s povzdechem vydal za ní.

Do dračího doupěte.